

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 8, 26-40: Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná. Filip se vydal k té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandaky, to jest etiopské královny. Ten vykonal pouť do Jeruzaléma a nyní se vracel na svém voze a četl proroka Izaiáše. Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“ Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyloží!“ A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho. To místo Písma, které četl, znělo: „Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa. Ponížil se, a proto byl soud nad ním zrušen; kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.“ Dvořan se obrátil k Filipovi: „Vylož mi, prosím, o kom to prorok mluví – sám o sobě, či o někom jiném?“ Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše. Jak pokračovali v cestě, přijeli k místu, kde byla voda. Dvořan řekl: „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“ Filip mu řekl: „Jestliže věříš celým svým srdcem, nic tomu nebrání.“ On mu odpověděl: „Věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip jej pokřtil. Když vystoupili z vody, Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale radoval se a jel dál svou cestou. Filip se pak ocitl v Azótu. Procházel všemi městy a přinášel jim radostnou zvěst, až se dostal do Cesareje.

List Janův 4, 7-21: Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. A my jsme spatřili a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa. Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takový jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. Řekne-li někdo: „Já miluji Boha,“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

Jan 15, 1-8: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmene, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky.

Bůh v nás a my v Bohu

Slyšeli jsme ze Skutků apoštolských o Filipovi, který zvěstoval evangelium etiopskému dvořanovi. Ten vyznal „Věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ A byl pokřtěn. Čtyři z našeho sboru směřují ke křtu. Také čtou příběhy z Bible a slyší je tady v neděli při bohoslužbách. Tím směřují k vyznání, které my všichni si dnes máme nejen připomenout, ale zkoumat, zda to je opravdu naše víra: vyznat (říci se vši vážností a přesvědčením), že Ježíš je Syn Boží. Kdo je o tom sám v sobě přesvědčen, nebo po tom touží a snaží se proto podle Ježíšova příkladu také chovat, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. Zůstávat v Bohu. (Blahoslaveno

buď, ó Bože, království tvé v nás a mezi námi. Tehdy je Bůh v nás a my v Bohu.) Ježíš opakovaně říká „zůstaňte ve mně“.

Na své zahradě mám víno. Roste tam už 8. rokem, a tak jeho kmen je už tvrdý a docela silný. Z něj vyráží ratolesti, což jsou prodloužené části kmene. Z něj do ratolestí proudí míza, která je zásobuje živinami. Kmenem přichází také vlhkost z půdy a všechno to, co pak na ratolestech utváří hrozny. Kdyby výživa kmenem nepřicházela, ratolesti by žádné ovoce nepřinesly: ani jeden révový list, ani jeden malý hrozen, vůbec nic.

Slyšeli jste úsloví „to jsou naše ratolesti“?

Jaký úkol je zadán nám, vinným ratolestem? Máme zůstat sjednoceni s vinným kmenem, kterým je Kristus: „Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás.“ Zůstat napojeni na kmen a zůstat v Kristu Ježíši znamená zůstat „v jeho lásce“. Spojením „v lásce“ se vyjadřuje jeho vztah k nám. Jako míza proniká do ratolestí, tak my se potřebujeme nechat proniknout duchovní „mízou“, a to je jeho Duch.

Ježíš zdůrazňuje, abychom zůstali v něm; ukazuje nám také, jaké fatální důsledky by pro nás znamenalo odtržení se od něho. Ratolest, která nezůstane spojena s kmenem, usychá, nenese plody, a proto musí být odřezána a poté hozena do ohně a spálena. Dřevo vinné révy po uříznutí už neslouží skutečně k ničemu, na rozdíl od jiných druhů dřev, která se po odříznutí od kmene ještě dají využít k různým účelům; minimálně pro nás v kamnech hřeje.

Zůstat v Kristu znamená zůstat v jeho lásce, v jeho slovu, a někdy dokonce i zůstat v jeho kříži – vytrvat s ním ve zkoušce. Nejde však o pouhé zůstávání beze změny, o zůstávání v dětském stavu křtu, ale stát se dospělými a zralými ve víře, jinak řečeno – přinášet hojné ovoce, dobrou úrodu.

Réva roste neuvěřitelně rychle. Hodně výhonů je potřeba vylámat, ustříhnout, jinak se réva unaví a nemá sil na dobré hrozny. Je to vždycky veliká hromada, kterou z révy ostříhám nebo vylámu – každá ratolest, na které jsou pouze listy a ne květenství, musí pryč. Když to neudělám, žádné hrozny nevyrostou.

Kdo však vylučuje lidi z obecnství s Kristem? Jedině Pán Bůh. My to dělat nemáme, i když nás mnohdy svádí vidina dokonalé a bezchybné církve. Soustředme se však na to, abychom přinášeli dobrou úrodu.

Každý sám přemýšlejme, čím můžeme přispět. To je náš úkol.